

OSIO 3 - Isätytärsuhde

Tässä osiossa lähdetään syventymään maskuliinienergiaan, isäprinsiippiin. Kerron sinulle symbolistisen tarinan. Aikojen alussa, ennen syntymäämme tänne maan päälle, elimme ykseydessä; kokonaisuudessa, täydellisessä eheydessä, jumalaisessa. Ykseys sai impulssin erottautua Itsestään kokeakseen Itsensä loputtomia aspekteja.

Ilmentyminen lähti liikkeelle aikomuksen siemenestä, energian värähteestä. Liikahduksesta, joka on samaan aikaan hentoa ja vahvaa, herkkää, mutta ehdottoman totta. Aikomuksen siemenen synnytti elämännälkä. Nälkä kokea ja laajentua.

Jonkin ilmentyäkseen oli oltava myös struktuuri (maskuliini), jotta energia löytää ilmentymisensä tiet sen sijaan, että se vain vaeltaisi loputtomassa, luovassa, jatkuvasti laajentuvassa muodottomuudessaan (feminiini). Puhutaan kosmisista lainalaisuuksista.

Kosminen isä on laki, joka antaa ja todistaa (mask.). Kosminen äiti on elävöittäjä, joka vastaanottaa ja kasvattaa (fem.). Voimme puhua miehestä ja naisesta, mutta alkuperäisimmillään vain energioista, joille on lukuisia eri nimityksiä tässä maailmassa, kuten feminiini- ja maskuliinienergia. Nuo kaksi energiaa asuvat meissä jokaisessa, tai oikeastaan virtaamme niiden kautta olemassaoloamme.

Tähän symbolistiseen tarinaan sisältyy oivallus elämän luonteesta, jatkuvasta liikkeestä. Lisäksi se kertoo sinulle tarkalleen, kuinka luot elämäsi tällä kyseiselläkin hetkellä.

Kun tullaan lähemmäs fyysisen elämän tasoa, tulee mukaan keho, mieli ja tunteet. Energeettiset epätasapainotilat näkyvät elämässämme erilaisina hyvinvoinnin haasteina ja jumiutumisen tiloina. Kasvumme ja luonnollinen henkinen kehityksemme estyy. Olemme irti luontaisesta rytmistämme, joka on kuin sydämen syke; se pitää elämää yllä kaikessa sen muodoissaan. Epätasapainotila syntyy ihmisen egon vaikutuksesta. Olemme rajoittuneita tietoisuudessamme ja toimimme osittain vaistojen pohjalta (henkiinjäämisvaisto).

Sisäisen maskuliinienergiamme epätasapainotila voi tuntua turvattomuutena, ilmentyä impulsiivisuutena ja äkkipikaisina, tunnelähtöisinä reaktioina. Toiminnassa ei ole harkintaa tai kauaskatseisuutta, ja pitkäjänteisyys oman sydämen asioissa uupuu.

Kun nainen kokee yhteydettömyyttä maskuliiniseen olemuspuoleen, kompensoi hän tätä hylkäämällä jatkuvasti itsensä ja oman tapansa elää elämää. Sisäisyytemme suojeleva isä onkin voimaton. Sisäisellä feminiinillä ei ole luontaista puolustajaa ja suojelijaa, joka näkyy naisen terveiden rajojen puutteena ja liiallisena mukautumisena.

Kun tämän epätasapainotilan tunnistaa omassa elämässään, on edessä surutyötä, omalla kohdallani myös syvää järkytystä ja kipuilua. Mutta juuri tässä kivun tilassa uusi alkaa syntyään! On ihanaa tietää, että meillä on aina kasvun mahdollisuus ja se on ehdottomasti suunta, kun vain sanomme itsellemme vihdoin "kyllä" ja otamme ohjat käsiimme. Maskuliinienergian ravitsemiseen itsessäsi saat lisää vinkkejä tämän osion reflektointiosuudessa.

Yhteydettömyys maskuliinienergiaan johdattaa meidät isä-tytär-suhteen äärelle. Jos naisen kasvattaa sellainen isä tai isähahmo, joka on kasvanut itse täyteen

voimallisuuteensa, luo se tyttärelle tilaa kasvaa omaan feminiiniseen voimaansa hallitulla tavalla. Tytär kasvaa itseluottamukseen ja arvoonsa. Päinvastaisessa tilanteessa tytär jää kaipauksen tilaan. Siten hän päätyy jatkamaan tuota kesken jäänyttä isäkokemustaan aikuisuudessaan, usein miessuhteiden kautta. Hän etsii miehestä jotakin sellaista, mikä on jäänyt tuntemattomaksi hänen omassa sisäisyydessään.

Hän on henkisesti isän hylkäämä, eli mies on kääntänyt selän hänessä kypsyvälle naiselle. Sisäiseksi ääneksi jää haavoittunut maskuliinienergia, joka ei lakkaa asettamasta odotuksia, joita nainen ei koskaan todellisuudessa voi saavuttaa. Nuo odotukset eivät nimittäin ole linjassa luonnollisen, alkuperäisen, feminiinisen olemuksen kanssa. Lopputuloksena hän elää kroonisessa riittämättömyyden kokemuksessa.

Yhtä aikaa hän näkee miehen yläpuolisena auktoriteettinaan, josta syntyy epätasapainoisia, usein alisteisia, parisuhteita, sekä toisaalta ääriivattomana, kaukaisena hahmona, jota hän katsoo kaivaten.

Saatamme tuntea olomme hylätyksi ja yksinäiseksi, vaikka olisimme ihmisten ympäröimänä. Saatamme myös pelätä hylätyksi tulemista, sillä alitajuisesti kartamme kokemasta hylkäämisen kokemuksen tuottamaa suurta kipua, joka syntyi siinä hetkessä, kun jäimme isämme oletetusta turvasta maailman armoille. Huomaathan, että sinulla voi olla kokemus siitä, että isä on ollut elämässäsi suojanasi, mutta todellisuus piilee paljon syvemmällä. Tarkoitan, että turva on saattanut olla ehdollinen, ja lapsi on silloin mukautunut käyttäytymään niin, että turva säilyisi. Tämä johtaa yhtälailla sisäisen maskuliinin epätasapainotilaan.

Photo by Hermann Traub on Pixabay.com

Itse en ymmärtänyt, että kunnioitukseni omaa isääni kohtaan oli palasina, ennen kuin aikuisuudessa maskuliinisessa voimassaan oleva mies antoi minulle kokemuksen siitä, mitä on kunnioittaa miestä. Ymmärsin, mistä epäkunnioitus ja toisaalta kunnioitus kumpuaa;

Kun varhaisen elämässämme maskuliinista olemuspuolta edustava auktoriteettihahmo (useimmiten oma isämme) ei täytä sitä osaansa, mikä hänessä autenttisimmilla tasoilla vaikuttaa, eli hän ei ole omassa voimassaan, laskeutuu samea verho sisäisen maskuliinimme ja feminiinimme välille. Tasavertainen suhde ei pääse syntymään, ei myöskään kunnioitus toista eikä itseään kohtaan. Tämän kautta päästään siihen, miten oma isäsuhteemme, se ensimmäinen ja merkittävin suhteemme mieheen, vaikuttaa tuleviin miessuhteisiimme naisina.

Kun isä ei omilta vaillejämmisiltään pysty pitämään tyttärelleen tarpeellisia, terveitä ja läsnäolosta sekä rakkaudesta kumpuavia rajoja yllä, eikä rakentamaan älyllisen sääntöjen raameja, ja kun hän ei kykene suojelemaan tyttärtään 'maailmalta', tytär alkaa kasvamaan omavoimaisuuteen, sellaiseen, joka ei ole tarkoitettu. Silloin miehestä tulee hänen maailmassaan jotakin muuta, kuin se alkuperäisyydessään on tarkoitettu. **Mieskuva on voimaton, tyttäressä kasvaa maailmanpelko. Hän ajautuu lunastamaan elämässään erilaisten auktoriteettien odotuksia.**

Siksi elämme liitoissa, joissa ei ole elämää. Elämme yhteiskunnan oravanpyörässä. Toimimme sellaisten sääntöjen ja raamien puitteissa, jotka ovat 'laumalle' valmiiksi asetettuja ja silloin olemme kadottaneet sen, mikä on totta meille.

Todellisuudessa tapoja elää elämässä, ihmissuhteissa, rakentaa ja luoda, on niin monta kuin on ihmistäkin. Miksi meidän elämämme kuitenkin näyttävät toistensa kopioilta?

Vastaus piilee siinä, että meidän feminiinien luovuutemme on estyneessä tilassa. Miehet taas joutuvat kompensoimaan tätä toimintansa kautta ja vallalla on voimalla ja kontrollilla johtaminen. Oravanpyörä on valmis, kunnes joku pysäyttää traumaketjun.

Hyvinvoiva feminiini tarvitsee hyvinvoivan maskuliinin rinnalleen ja silloin myös kunnioitus itseä ja toista kohtaan syntyy. Jos tasapaino, sisäinen liitto, ei ole päässyt syntymään, päädymme kenties luomaan jotakin, mikä jopa jatkaa yhteisöjemme, ympäristömme, maapallomme tuhoa, emmekä edes itse ole tästä tietoisia. Tai ehkä luova energia syttyy meissä jossakin ihanan nostattavassa hetkessä, mutta täydessä voimassaan olevan maskuliinin

puuttuminen kokonaisuudestamme tukahduttaa virran. Silloin olemme taas laumavietin vietävänä. **Sillä niin on, että aito, feminiininen luova voimamme, ei saa tässä nykyisessä järjestelmässämme tilaa tulla esiin. Meidän täytyy itse itsessämme tuo tila rakentaa.** Silloin myös maskuliinipuolemme astuu esiin luontaisesti ja se kasvaa voimattomuudesta alkuperäiseen rooliinsa. Kasvussa kyse on aina feminiinin ja maskuliinin vuoropuhelusta ja kun ravitsemme molempia puolia, rakentuu kohoava spiraali. Lopulta elämämme alkaa näyttää omaltamme ja pääsemme toteuttamaan itseämme täyttymyksellisellä tavalla.

Aina ollessamme näin perustavanlaatuisien teemojen äärellä, kuten lapsuuden kasvuolosuhteet, kohtaamme usein vaikeita tunteita. Tässä kohtaa koen itse tärkeänä muistaa, että energiamme, jossa pelastajamme ja parantajamme, eli sisäinen maskuliinipotentialimme, asuu, valuu vääriin kohteisiin, jos keskitymme seuraamuksien sijasta liikaa syihin. Silloin tavallaan koitamme muuttaa jotain jo tapahtunutta ja se tietystikin on turhaa yritystä. Menneessä eläminen estää vapautumisen tässä ja nyt. Niinpä esimerkiksi omien vanhempien syyttely on yhtä kuin oman kokemuksen hoivaamatta jättämistä.

Surutyö on normaalia ja tarpeellinenkin prosessi, niin kuin myös vihan tunteet ja ymmärryksen kaipaaminen omia lähtökohtiansa kohtaan, mutta voima on siinä, että antaa noiden tunteiden nostaa omaa kokemusta pinnalle käsiteltäväksi ja validoitavaksi sen sijaan että jäisi niiden vangiksi. Intentioksi voi asettaa anteeksiannon ja vapautumisen. Silloin ei ala kerryttämään vanhempaa kohtaan katkeruutta tai kaunaa.

Katkeruus ja kauna kasvattavat vain ja ainoastaan omaa kannettavaa taakkaa. Siksi irtipäästäminen on lopulta suurin rakkauden teko itseä kohtaan.

Photo by [Lukas_Rychvalsky](#) on Pixabay.com

Meidän jokaisen sisällä asuu siispä äiti ja isä, lohtu ja suojelija. Rakkaus ja rajat. Rakkaudettomuus ja rajattomuus näyttäytyvät myöhemmin jäsentymättömänä minäkuvana. Sisäisyys on vain harmaata utua, jonka läpi koitamme elää aikuista elämäämme. Olemme hukassa. Sisäinen äiti (fem.) ja isä (mask.) muodostavat meissä sisäisen liiton, joka on rikkinäinen, eheä, tai jotakin siltä väliltä.

Niin sisällä kuin ulkona. Niin ylhäällä kuin alhaallakin. Kaikki on vuoropuhelussa keskenään. Maallinen ja jumalallinen, oma sisäisyys sekä sen ulkopuolinen ilmentymä maailmastamme. Tämä on elämän tanssi, jossa piilee eheytyksen salaisuus. Meidän on siis mahdollista eheyttää sisäinen vanhemmuutemme huolimatta siitä, mistä lähtökohdista olemme lähteneet elämän matkallemme.

Kun aikuiselämässä on valmis kohtaamaan maskuliinin voimassaan, voi se tuoda uskomatonta kirkkautta tähän sumuun. Totuus valtaa koko kehojärjestelmän, aivan psyykeeseen saakka. Totuuden puhdistava voima syöksyy soluihin ja vereen, koko ihmisen järjestelmään. Valmis tähän kohtaamiseen on sitten, kun energia on tarpeeksi auki. Siihen taas tarvitaan omaa sisäistä työtä ja vahvaa halua sekä sopivan intention asettamista.

Haavoittunut, ihmiseen sisäistyneen maskuliinienergian vaikutus voi estää oman elämän luomista konkreettisiksi asioiksi ja teoiksi. Ideat jäävät heräämättä eloon. Tai jos ne lähtevätkin toteutumaan, eivät ne saavuta täyttä potentiaaliaan. Haavoittunut feminiini puhuu taas silloin, kun puskemme luovat ideat eläväksi itsemme, oman jaksamisemme tai terveytemme kustannuksella. Kumpi vain, lopputulos ei palvele, se ei täytä.

Haavoittunut maskuliini on myös uskomusjärjestelmän ehdoton ääni. Kaikki on liian mustavalkoista. Silloin rajat eivät lähde rakkaudesta, vaan pelosta. siitä kohdasta, jossa pyritään täyttämään odotuksia, "sääntöjä", jotka eivät ole totta. Tämä näkyy paljon uran, parisuhteen ja rahan ansaitsemisen sekä kuluttamisen teemoissa. Meihin saattaa olla esimerkiksi iskostunut tietty kuva, miltä parisuhteen pitää näyttää, emmekä löydä näistä sisäisyytemme säännöistä ulospääsyä. Todellisuudessa, jos eläisimme tervehtyneistä lähtökohdista käsin, parisuhde ja perhe-elämä näyttäisi jokaiselle hyvin yksilölliseltä. Onko yhteiskunnassamme tälle tilaa? Jos vastaus on kieltävä, voimme arvailla, mitkä voimat yhteiskunnassamme vaikuttavat. Puhutaan patriarkaalista, isävaltaisesta kulttuurista. Tähän palaamme tarkemmin osiossa 5.

Mitä odotamme itseltämme uran suhteen? Ovatko nuo odotukset totta, eli linjassa sydämemme kanssa? Kuka vaatii, kuka odottaa? Riittämättömyyden

kierre on valmis, ikuinen taistelu aseman pitämiseksi. Tai toisessa päässä taistelumme käydään silloin, kun emme ole yhdistyneitä feminiiniimme, luovuuteemme, inspiraatioomme (haavoittunut feminiini) ja elämme siksi tasapaksua ja ilotonta elämää. **Terve maskuliini on silta. Hän on jäsentelijä. Hän luo strategiaa, teitä, struktuuria. Hän on rakkauden lainasettaja toiminnan maailmassamme. Hän luo feminiinille tilan kukoistaa.**

Photo by MabelAmber on Pixabay.com

Kun tapaamme tietoisien kumppanimme, on tietysti molemmilla vastuunsa. On niin, että huikea potentiaali on olemassa ja se tunnustetaan sielussa saakka, mutta vain täydellisen vastuunottamisen kautta on mahdollista yhdistyä tuohon potentiaaliin. Vastuunotto tarkoittaa halua nähdä itsensä rehellisesti. Sieluntunnistamisen hetki on mielettömän laajentava, ihmeellinen ja uutta elämää hengittävä. Siltikin kyse on aina ihmisen vapaasta tahdosta. Mikään

potentiaali ei siis valjastu ja täyty, ei herää eloon, jos sitä ei elävöitetä.

Potentiaali lepää latenttisisä tilassa, kunnes tietoisuuden valo, ja ennen kaikkea vahva valinta, sen tekee näkyväksi. Kaikki tarvittava on jo käsillä, mutta on käytettävä luomisen, ilmentämisen, manifestoinnin voimaa ja juurikin vastuu kulkee tämän kaiken kanssa käsikädessä.

Kun feminiini tapaa maskuliinin omassa (energeettisessä) voimassaan, on feminiinillä kullanarvoinen tilaisuus eheyttää kesken jäänyttä isäkokemustaan. Tämä todella tapahtuu jollain tasolla 'verhon toisella puolen', eli energian, jonkin kokonaisvaltaisemman tasolla, kuin vain fyysisen kanssakäymisen tasolla. Koska kyse on sieluntunnistamisesta, voidaan puhua ikään kuin luomiskoodeista, jotka aktivoivat maskuliinia ja feminiiniä. Käsillä on mahdollisuus syvän tason eheytymiseen. Alkaa matka alkuperäiseen, hyvin pohjimmaisiiin olemassaolon alkusiemeniin. Sellaisiin, joista elämä lähtee syntymään vasta niissä täyteläisissä väreissään.

Fyysisessä kanssakäymisessä miehen ja naisen välillä myös erittäin tietoisessa suhteessa on omat karikkonsa. Siksi parin on löydettävä omalaatuinen kommunikoinnin tapa, johon sekoittuu intuitiiviset viestit ja vaistonvaraiseen luottaminen.

Esimerkiksi tämä seuraava 'laki' ei toteudu ja alkuperäiseen rooliin laskeutuminen estyy, jos ei luoteta intuitioon; on eheä maskuliini, on nupullaan oleva feminiini. Huom. asetelma on juurikin tämä: maskuliini eheydessään antaa ensin, jolloin feminiini avautuu ja ottaa vastaan ja niin eheä, puhdas virta pääsee syntymään. Maskuliini ei kuitenkaan saavutetussa tietoisuudessaan pysty sovittamaan feminiinin jäsentelemätöntä sisäisyyttä, **jos nainen ei suostu palveltavaksi.** Se nimittäin sotii maskuliinin alkuperäisyyttään vastaan ja

aiheuttaa sekasortoa, jos nainen haluaa olla dominoivassa asemassa suhteessa maskuliiniin (tätä näemme paljon nykyisissä parisuhteissa). Mutta tietoinen nainen antautuu palveltavaksi ja tietyllä tavalla alistaiseen asemaan ja seuraa intuitiivisesti tapahtumien kulkua, intuitiivisesti siksi, että se kaikki on hänelle aina tuntematonta. Meillä ei siis todellisuudessa ole kontrollia tapahtuvasta, vaan elämä tapahtuu juuri sellaisenaan. Se kukkii vapaudessa.

Tietoisessa parisuhteessa vallitsee niin syvä luonnollinen luottamus, että nyt nainen uskaltaa astua tuohon tuntemattomaan. Voi mennä oma aikansa, että ymmärrys saapuu. Keho ja mieli prosessoi kokemusta aikansa. Sitten alkaa ulospäin säteily. Järjestys onkin tämä: ensin hyväksyt, sitten ymmärrät.

Tuntemattoman edessä et voi hakea ymmärrystä ennen hyväksyntää. Tämä on elämän yksi lainalaisuus. Jonkin tuntemattoman hyväksyminen ennen kuin voit sen rationaalisella tasolla ymmärtää, vaatii luottamusta ja haavoittuaiseksi asettautumista.

Mutta ydin, jonka haluamme tässä tiedostaa, on se, että ilman antautumista intuitiiviselle johdatukselle, emme feminiininä löydä itsestämme kykyä antautua parisuhteeseen, emme voi vastata kutsuun ja tarttua mahdollisuuteen. Tie liiton täydellistymiseen on suorastaan mahdoton. **Meidän on siis luovuttava tiettyyn pisteeseen saakka rationaalisesta ajattelustamme ja se onkin usein yksi kasvun tehtävämme tietoisien parisuhteen matkalla.** Liiallisen ajattelun ansaan on tässä kontekstissa melkoisen helppoa tupahtaa ja se aiheuttaa vähintäänkin asioiden pitkittymistä.

Perutetaan hetkeksi vähän taakse päin. Osion alussa opimme mitä tapahtuu, kun maskuliini (tyttären isä) ei ole voimissaan pitääkseen tyttärensä henkiset ja energeettiset väylät avoinna. Tapahtuu syvän tason kunnioituksen

menettäminen, sillä "kuningas on pettänyt kansansa". Kun tytär menettää kunnioituksen isäänsä kohtaan, seuraa siitä tyttären pohjaton sydänsuru. Ymmärsin tämän pohjattoman suruni vasta, kun voimaantunut maskuliini herätti feminiinin sisälläni luomisvoimaansa ja alkoi kasvuprosessi, kypsäksi saattaminen. Suru ei ole henkilökohtaista, vaan sekoitus omaa kokemusta sekä jotakin hyvin perustavanlaatuaista, sellaista mikä liittyy sieluunne koodattuun sekä omaa isäämme ja koko maailman tilaa kohtaan. Valtava myötätunnon aalto valtaa ymmärryksen, kun tietoisuuden valo saapuu.

Photo by dariuswsmileys Pixabay.com

Jumalaisesta tarkasteltuna eli elämän korkeammasta olemassaolon kysymyksistä käsin tarkasteltuna, meidän ydinolemuksemme, korkeampi minä, sielu, elää totuudessa, ainoassa olevassa, ja kokemus maskuliinin voimattomuudesta tiputtaa meidät tuosta ykseydestä erillisyyteen, kadotukseen. Tämä kertoo surun ja hädän perustavanlaatuisesta olemuksesta.

Toisaalta on sydäntä särkevää ymmärtää, kuinka paljon tämä kokemus vaikuttaa tälläkin hetkellä meissä, että me todella elämme tässä usvassa, eksyksissä ja rakennamme elämäämme ja koko maailmaa tästä eksyneisyyden tilasta käsin.

Kun kunnioitus isää kohtaan ei ole voinut muodostua, kun Sisäinen Suojelija ei ole voimassaan, nainen kasvaa todellisuuteen, jossa hän jatkuvasti pyrkii korvaamaan maskuliinista toimijaa. Hän kontrolloi ja kompensoi sisäisen kurin ja järjestyksen puutetta, joskus hyvinkin hyökkäävästi ja toisaalta uhriintuvasti. Sisäinen kamppailu on jatkuvasti käynnissä.

Kun suojelija ei ole sisäistynyt, täytyy sitä rakentaa ulkoisesti. Parisuhteessa tämä saattaa näkyä riidanhaluisuutena, jossa nainen 'nalkuttaa ja valittaa' sekä osoittaa epätyytyväisyyttä miestä kohtaan. Vaikuttaa siltä, että oikeastaan mikään, mitä mies tekee tai mitä hän on, ei naista tyydytä. Voidaan mennä hyvinkin arkiselle tasolle, kuten 'meinaatko todella lähteä noissa vaatteissa liikkeelle' tai 'aina sinä, sinä et koskaan'. On krooninen ylikontrollin tila päällä, joka voi lähentyä jopa narsismin piirteistöä.

Kun feminiinissä on herännyt kunnioitus maskuliinia kohtaan, hän on siis oivaltanut suhteen dynamiikoista jotakin alkuperäisen oleellista, ja päässyt myös tätä kautta laskeutumaan omaan luonnolliseen tilaansa sekä palvelijana (antajana) että palveltavana (vastaanottajana), alkaa suhteet miehiin muuttumaan ulkoisessa ympäristössä yleisesti, ei vaan suhteessa kumppaniin. Kumppanin kanssa tämä tarkoittaa jotakin suunnattoman intiimiä, mutta yleisesti suhteessa miehiin tämä tarkoittaa kohtaamisen aitoutta, autenttisuutta ja 'suoristunutta' dynamiikkaa. Palaset loksahtavat oikeille paikoilleen.

Naisessa on avautunut ymmärryksen kautta tilaa, joka hehkuu hänen sisäisyydestään, koko olemuksessa. Olemus sisältää puhutun sanan, mutta myös kehon kielen, katseen ilmeikkyyden, eleet ja ilmeet. **Koko olemusenergia välittyy eri tavalla ja muokkaa ulkoista todellisuutta enemmän linjaan.** Se kutsuu miehistä tervehtynyttä maskuliinipuolta esiin. Näin todella vaikuttamme itsemme kautta kokemusmaailmaamme, rakennamme omaa todellisuuttamme jatkuvasti.

Kun nainen on oivaltanut ja sisäistänyt arvonsa, saa hän arvonsa mukaista kohtelua, syvällä kohtaamisen tasolla. **Naisesta (feminiinistä) välittyy miestä (maskuliinia) kohden kunnioitus ja mies vastaa siihen aidolla välittämällä, lempeydellä, lämmöllä, huolenpidolla ja suojelulla.** Maskuliini tunnistaa sielussaan saakka jotakin alkuperäistä, tiedostamatta tai tietoisesti, ja hänen jumalainen osansa alkaa virrata. Näin aktivoimme toinen toisiimme korkeampaa minää, jossa asuu 'taivaalliset hyveet', tarkoittaen niitä piirteitä, ominaisuuksia ja rooleja, jotka kumpuavat rakkaudesta.

(Huom! Jos suhteessanne sinuun kohdistuu henkistä tai fyysistä väkivaltaa, manipulointia tai pelolla alistamista, tämä yllä kirjoitettu ei koske suhdettanne. En ikinä väitä, että eheyttämällä ja tasapainottamalla kukaan voisi korjata suhteessa esiintyvää vallan väärinkäyttöä. Mutta työskentelemällä oman maskuliinienergiansa parissa voit saada tarvittavan voiman hakea apua tai lopettaa suhteen. Oma maskuliinienergiaa tarvitaan tässä kohdassa ennen kaikkea itsensä suojaamiseen sekä strategiseen suhteesta poistumiseen.)

Tämä aihe on monestakin syystä herkkä ja triggeröivä. Olemme syntyneet maailmaan, jossa sukupolvien traumahaavat vuotavat. Olemme saaneet taakan kannettavaksemme. Jos juuri sinä olet se, kuka näitä ketjuja lähtee katkomaan,

olet samalla huikean mahdollisuuden äärellä – rakennat tuleville sukupolville uutta, aivan mieletöntä perintöä, rakkauden perustaa! Sen hinta on kuitenkin syvä varjotyö, joka on kipeää.

Olen omalla matkallani kohdannut melkoisen syviä mustia kuiluja juuri tämän teeman äärellä. Elämme yhteiskunnassa, maailmassa, joka on rakentunut hyvin perustavanlaatuisien traumojen pohjalle ja silloin joudumme kaivamaan syvälle, puhdistamaan ja uudistamaan. Kaiken lisäksi ne suurimmat työn tulokset ja palkinnot näkyvät vasta tuolla jossain, ehkäpä ajassa, kun emme sitä itse ole enää tässä ihmisen puvussamme todistamassa. Älä kuitenkaan koskaan epäile, että jos kutsu työhön käy, ettei se olisi sen arvoista. Sinä olet se, joka ihan todella muuttaa tätä maailmaa, itsesi kautta.

Photo by noname_13 on Pixabay.com

Kun olemme matkanneet isätytär-suhteen teemoissa, on kaiken kerrotun varjolla selvää, miksi käsitämme aika yksioikoisesti niin, että 'Jumala on mies'. Hän edustaa psyykeessämme taivasta, hän on meidän maskuliininen ydin. Hän

on koskematon ja sanoin tavoittamaton. Siksi voimme tehdä parhaamme ymmärtääksemme häntä sukeltamalla tarinoiden ja symboliikan maailmaan. Tarujen, myyttinen, kansantarinoiden ja taiteen merkitys on juuri tässä, saamme selityksen selittämättömälle. Mutta niin kuin Taivaallinen Isämme hehkuu kirkkaana pisteenä sielumme keskiössä, on hänen rinnallaan tasa-arvoisessa asemassa, omassa roolissaan, Maan Äiti.

Taivas Isä, Äiti Maa, pyhä kosminen tasapaino, alku.

Niin kuin jo ymmärrämme, ei Taivas Isä mikään persoona ole. Hän siis edustaa meille maskuliiniprinsiippiä täydellisyydessään. Ongelma on, että patriarkaatissa uskonnot ovat ylikorostuneet tämän käsityksen ympärille ja toinen, tasavertainen prinssiippi on painunut unohduksen verhoihin.

Pyhä Feminiininen prinssiippi.